

Luka Kaioli

SUAREZ MESI NEJMAR

**Barselonina nezaustavljiva
napadačka formacija**

Naslov originala: SUAREZ, MESSI, NEYMAR:
Inside Barcelona's Unstoppable New Strikeforce

© Luca Caioli, 2014

© za srpsko izdanje NOVOLI, Beograd, 2015.

Prevod: Dejan Arsenovski

Lektor i korektor: Ivan Kunst

Korice: Saša Živaljević

Za izdavača: Igor Radojčić

Štampa: IntraNet Communication d.o.o.
Beograd

Luka Kaioli

**SUAREZ
MESI
NEJMAR**

**Barselonina
nezaustavljiva
napadačka
formacija**

Novoli
P U B L I S H I N G

Luis Suarez, Leo Mesi i Neymar Žunior gotovo sigurno ne bi postali globalne fudbalske zvezde da nije bilo ljudi koji su ih otkrili. Ili bi, u najmanju ruku, njihov put do uspeha trajao znatno duže. I to stoga jer izuzetno umeće samo po sebi nije dovoljno. Postati fudbalska zvezda u mnogome zavisi od toga da li imate dovoljno sreće da vas primete – da li imate nekoga ko će prepoznati vaš potencijal u godinama kada još uvek igrate dečije igre. Na sledećim stranama odajemo priznanje zaslugama trojici ljudi koji su otkrili tri Barsina napadača.

* * *

El Kabeza ili Kabezon – Glavonja, kako prijatelji i porodica zovu Suarez- duguje mnogo svom ujaku Serhiju El Ćango Suarezu. On je bio taj koji ga je učio kako da šutira loptu kada je imao četiri godine, u vreme kada je Luis bio maskota Deportiva Artigas. Živeo je u skromnoj, prizemnoj kući u gradu Saltu, u četvrti Sero. Uprkos zapuštenom karakteru koji je ovaj deo grada imao, lokalni stanovnici bili su ponosni na svoj kraj.

El Ćango je stidljiv. Radi kao stolar, ali je u prošlosti igrao za urugvajске amaterske klubove Deportivo, Feniks i Kolombija – od kojih dva danas više ne postoje. Kada ga pitamo kakav je Luis bio u to vreme, njegov ujak se smeši. „Bio je upravo onakav kakav je i danas. Fudbal je za njega bio sve. Budio bi se sa fudbalskom loptom i sa njom išao u krevet.“ Opisuje sliku snažnog igrača sa stalnom željom da se usavrši. „Na početku, Luis je bio pomalo nespretn sa loptom, ali bio je potpuno posvećen svakom udarcu. Nikada nije napuštao igru pre kraja. Želeo je da pobedi. Želeo je da postigne

gol, želeo je da postane golgeter, ma šta to od njega zahtevalo. Upravo kao što to želi danas.“

Da li je doista moguće da je jedan od najboljih strelaca Premijer lige bio toliko nespretan kao mali? „Bio je bolji u odbrani, tako da sam ga stavljao na gol kada smo igrali protiv jačih protivnika“, priznaje Serhijo. „Nije mu se to sviđalo, ali davao je sve od sebe. Na mnogim utakmicama on je bio taj koji je rešavao situaciju.“

Teško je zamisliti najnoviju Barseloninu zvezdu kako potpisuje ugovor kao golman, ali El Čango ima dokaz u vidu plastične kese prepune uspomena. S osmehom upravo poput onog kakav ima njegov nećak, prosedi ujak sa naočarima pretura kroz fotografije. Tu je jedna pionirskog tima Deportivo Artigasa sa Luisom ispred gola, tu su fotografije dečaka poređanih u vrstu, zureći u kameru sa prekrštenim rukama i ozbiljnim izrazima – upravo kao što to čine odrasli igrači pred veliku utakmicu.

Nose dresove sa crveno-belo-plavim prugama i svetloplave šorceve. „Pruge su gotovo iste kao i one Indipendijente Arhentina“, primećuje Serhijo. Teško je pronaći Luisa. „Prepoznatećete ga ovde“, kaže, pokazujući na tamnoputog dečaka neuredne kose sa drskim osmehom. Poređani su po visini na ivici loše održavanog travnatog terena. Serhijo je takođe primetan – znatno mlađi, sa tamno braon kosom, trudeći se da ih poređa u liniju. Luis je treći s leva, sa prevelikim šorcem, pokušavajući da zadrži osmeh.

Sledeća fotografija prikazuje Luisa na голу, sa frizurom koja podseća na Bitlse. Ovaj put nosi narandžaste pruge, stoji u drugom redu sa rukama iza leđa, odmah pored svog ujaka koji pokušava da dečaka ispred sebe natera da prestane da se vrpolji. Putovanje kroz sećanja donosi brojne uspomene. Jedna od najboljih je kada je usred meča Luis podigao ruku i zatražio od sudije da prekine meč kako bi mogao da ode u toalet. Druga anegdota odnosi se na vreme kada je imao pet

godina. Bio je usred utakmice kada je video svog brata Paola među navijačima kako jede vruću picu. Šutnuo je loptu u aut i potrčao do Paola da dobije parče. On mu je rekao da se vrati na teren, ali Luis nije hteo ni da čuje. Vrištao je, hteo je parče pice. Tipični dečiji nestašluci. Luis je bio dobar dečak, baš kao što je i sada. Luis je oduvek bio spreman da potvrdi da je njegov ujak bio taj ko ga je naučio kako da šutira loptu, ali El Ćango nerado priznaje svoje zasluge. „Nisam ga ništa naučio, već je znao osnovne stvari. Sve je postigao zahvaljujući svom radu.“

To je veoma različita slika od one koju nam predočava Brajan Rodrigez, napadač iz španskog drugoligaša CD Numansija, koji je takođe igrao za Deportivo Artigas kao dečak. „El Ćango nas je učio da volimo fudbal i živimo ga sa strašću. To je bio važan savet koji, kada ga dobijete kao dečak, ostaje sa vama za ceo život. Učio nas je kako da se krećemo na terenu i ‘milujemo’ loptu. Uputio nas je u to kako da šutiramo, primimo loptu, oslobodimo se čuvara i završimo akciju. Učio nas je da je fudbal timska igra i da nema svrhe igrati samo za sebe, da je dodavanje ključ svega. Sve ove stvari u suprotnosti su s onim kako razmišljate kao dečak. Bio je sjajan učitelj. Bez njegove pomoći verovatno ne bi uspeli da budemo to što smo danas.“

* * *

Leo Mesi možda ne bi uspeo da dođe do vrha da Salvador Rikardo Aparisijo nije verovao u njega u vreme kada je Leo bio još samo dečak. Aparisijo je ceo svoj život proveo radeći na železnici. Kao mladić nosio je dres sa brojem četiri za Klub Fortin i pre više od trideset godina trenirao je pionire na Grandolijevom igralištu, velikom 7,5 x 40m. „Bio mi je potreban još jedan igrač da popunim pionirski tim dečaka iz 1986. Čekao sam na poslednjeg igrača sa dresom u rukama, dok su se ostali zagrevali. Ali on se nije pojavio, a tu je bio

taj sićušni dečak koji je šutirao loptu u tribine“, priseća se Don Apa, kako ga sa ljubavlju zovu u Leovom rodnom gradu Rozariju. Bivši trener nastavlja: „Točkići u glavi su počeli da se okreću i rekoh sebi, ma probaću... Ne znam da li ume da igra, ali... Tako sam otišao da porazgovaram sa dečakovom bakom, koja je bila zaista zagrejana za fudbal, i rekao joj: Pozajmi mi ga. Ona je žarko želela je da ga vidi na terenu. Mnogo puta mi je tražila da ga uvedem u igru. Često bi mi pričala o njegovom talentu. Majka ili tetka, ne mogu da se setim koja, nije želela da uđe u igru: Tako je mali, a svi ostali su ogromni. Da je ubedim, rekao sam: Ja ću da stojim ovde i, ukoliko ga napadnu, prekidam igru i izvlačim ga napolje. I onda.. Dao sam mu dres i on ga je obukao. Prva lopta išla je ka njemu, on je pogledao i.. ništa.“ Zašto? „Bio je levonog, zato nije došao do lopte.“ Don Apa nastavlja: „Ali u trenutku kada mu je lopta došla na levu nogu, prosto se zalepila za njega i on prolazi jednog igrača, pa još jednog, i onda još jednog. Dovikivao sam mu: Šutiraj, šutiraj. Bio je uplašen da će ga neko povrediti, ali je nastavljao i nastavljao da ide. Ne sećam se da li je dao gol – nikada ranije nisam video nešto tako. Rekoh sebi: Ovoga nikada nećeš staviti na klupu. I nikada nisam.“

Kao i El Ćango, i Aparisijo čuva kesu punu dragocenih uspomena iz starih dana.

Pretura po fotografijama sve dok ne nađe svoju omiljenu: zeleni teren, tim dečaka koji nose crvene dresove, od kojih najmanji stoji upravo ispred mladolikog Don Ape - beli šorc gotovo do pazuha, prevelik dres, veoma ozbiljan izraz lica, krivonog. To je Leo. Liči na ptičicu, na buvu, kako ga je zvao njegov brat Rodrigo.

„Rođen 1987, a igrao je za tim iz generacije 1986. Bio je najmanji po telesnoj konstituciji i najmlađi, ali je doista odskakao. I zbog toga su ga surovo kažnjavali, ali on je bio izuzetan igrač, natprirodnog talenta. Rođen sa umećem da igra.

Kada je išao na utakmicu, ljudi bi se u gomilama okupljali da ga vide. Kada bi dobio loptu, 'razbijao bi' s njom. Bio je neverovatan, nisu mogli da ga zaustave. Postizao je po četiri ili pet golova po utakmici. Jedan gol koji je postigao protiv Kluba de Amaneser bio je poput onih kakve vidate u reklamama. Sećam se toga dobro: prešao je sve igrače, uključujući i golmana. Kakav je bio njegov stil igre? Isti kao i danas – slobodan. Kakav je on bio? Bio je ozbiljan dečak, uvek je mirno stajao pored svoje bake. Nikada se nije žalio. Ukoliko bi ga povredili ponekada bi plakao, ali bi ustao i nastavljao da trči. To je razlog zbog kojeg se ja svađam sa svima, branim ga kada kažu da previše solira, ili da nije ništa posebno, ili da je sebičan.“

Prvi put kada je Leo došao kući iz Španije, Don Apa je otišao da ga poseti. „Bila je to ludnica. Otišao sam ujutro, a kada sam se vratio kući bio je jedan sat po ponoći. Sve vreme smo proveli pričajući o tome kakav je fudbal tamo u Španiji.“ Jednom drugom prilikom, kada su komšije iz kraja organizovale zabavu u Lionelovu čast, stari maestro nije dobio priliku da vidi svog bivšeg učenika, jer Leo nije uspeo da stigne. Kasnije je nazvao da se izvini, obećavši da će doći drugom prilikom. Senyor Aparisio nije ogorčen – naprotiv, sa puno ljubavi govori o sićušnom dečaku koga je trenirao sve te godine. „Kada sam na TV-u video prvi gol koji je postigao u dresu Barselone, počeo sam da plačem. Moja ćerka Henoveva, koja je bila u drugoj sobi, pitala me je: Šta se desilo tata? Ništa, rekao sam, samo emocije.“

* * *

Priča Roberta Antonija Betinja dos Santosa prilično se razlikuje od prethodne dve: otkrivanje Nejmara Žuniora promenilo je njegov život. Kada je Santos pokušavao da se dokopa 2002. Nejmara Žuniora, ali bez mene, Nejmar stariji nije pristao. Rekao je: „Mom sinu potreban je Betinjo.“ Kada

je Santos ponovo pokušao i dogovorio ugovor, Neymar stariji je insistirao da i ja pođem u Santos sa Neymarom Žuniorom. Neymaru starijem imam da zahvalim za svoj posao, priseća se uz osmeh. Rođen u Sao Visenteu, bivše je amatersko desno krilo koje još uvek putuje uzduž i popreko Brazila – i sveta – u potrazi za novim talentima.

Oduvek je imao dobro oko da uoči neizbrušen dijamant. 1990. godine gledao je klub malog fudbala Beira Mar i otkrio Robsona de Souza, Robinja bivšeg napadača Real Madrida, Manchester Sitija i Milana, trenutno na pozajmici Santosu.

Ali Neymarova priča je izuzetna. „Bilo je to krajem 1998. gledao sam utakmicu na plaži Itarare u Sao Visenteu. Sin mi je odvuкао pažnju – okrenuo sam se da vidim gde je otišao, i primetio sićušnog dečaka, sa kratkom kosom i mršavim nogama. Trčao je gore-dole po improvizovanim tribinama koje su pripremili za tu priliku. Trčao je sa potpunom lakoćom, kao da trči po potpuno ravnom terenu, bez prepreka. To je bilo ono što me je privuklo. Kao da mi se u tom trenutku upalila sijalica.“ Na kraju utakmice skaut je pitao oca za dozvolu da ga testira na Tumijaru. Neymar stariji je pristao. „Prvi put kada sam ga video kako dolazi u kontakt s loptom, moje srce je počelo da kuca kao ludo,“ priseća se Betinjo. „Video sam fudbalskog genija kakav bi mogao da postane.“

Kakve talente je Neymar posedovao u ranoj mladosti? „Igranje fudbala bilo je urođeno umeće za njega. Već tada je imao sopstveni stil, čak i sa šest godina. Imao je brzinu i ravnotežu i smišljao je sopstvene maštovite trikove. Voleo je da dribla, znao kako da šutira i nije se plašio protivnika. Bio je drugačiji od ostalih, mogli ste da ga stavite među dve stotine dečaka njegovih godina, i čak i tada bi zasijao.“

Betinjo nastavlja: „Ono što mu je nedostajalo bili su snaga i izdržljivost, što je potpuno normalno za dečaka u tim godinama. Trebalo je da usavrši i poboljša svoje veštine i tehniku,

igrajući u timu, ali ne gubeći strast za driblingom.”

Betinjo je vodio Žunjinja – kako ga zove njegova porodica – sa sobom u timove koje je trenirao: Portugeza, Gremetal i još jednom u Portugezu. „Nejmar je bio drugačiji: bio je veoma inteligentan igrač. Brzo je razmišljao, njegov mozak video je stvari pre nego što su drugi bili u stanju to da učine. Uvek je bio jedan korak ispred. Znao je gde će lopta da završi i kako će protivnik da reaguje. Prihvatao je moje savete, kao i savete drugih trenera i sproveo ih u delo. Uvek je bio prvi koji dolazi na trening i poslednji koji napušta teren. Voleo je da se igra sa loptom.“

Ali kakav šestogodišnjak je on bio? „Bio je srećan mali dečak, uvek veseo, uvek nasmejan. Imao je nešto prijatno u sebi. Bio je dobar u školi i voleo je da uči. Dobro se slagao i sa odraslima i sa školskim drugovima. Bio je prijatelj sa svima i rođeni vođa. Njegovi drugovi verovali su mu zbog onoga što je umeo da uradi na terenu. Veoma sam ponosan na činjenicu da sam bio prvi trener igrača koga sada poznaje ceo svet.“